

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 28.02.2018 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, po rozpoznaniu w dn. 21.02.2018 r. w Ł. sprawy X P 746/17, z powództwa (...) Spółdzielni (...) w O. przeciwko D. W. o odszkodowanie, w punkcie I. zasądził od D. W. na rzecz (...) Spółdzielni (...) w O. 1985,95 zł. tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28.02.2017 r. do dnia zapłaty; w punkcie II. nie obciążył D. W. kosztami procesu; a w punkcie III. przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego T. G. 830,25 zł. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powiększonej o stawkę podatku VAT.

Przedmiotowe orzeczenie zaskarżyła apelacją pozwana, będąc reprezentowaną przez pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego, zaskarżając powyższy wyrok w całości, któremu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

a) art.227 w zw. z art. 208 § 5 k.p.c. poprzez brak zobowiązania powoda do przedłożenia zeszytu ewidencji towarów wydawanych pracownikom powoda oraz dopuszczenie dowodu z tego dokumentu, czego konsekwencją był brak ustalenia okoliczności, że uwidocznione w tym zeszycie towary zabrane przez pracowników nie zostały rozliczone podczas inwentaryzacji, a wskazana przez powódkę kwota niedoborów jest inna od wskazywanej z uwagi na niepełne rozliczenia;

b) art.233 §1 k.p.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i w konsekwencji naruszenie zasady wszechstronnego rozpatrzenia zebranego materiału dowodowego, poprzez ustalenie, że wartość niedoboru inwentaryzacji z 14.07.2015 r. wynosiła 3567,78 zł, a wartość niedoboru inwentaryzacji z 3.08.2015 r. wynosiła 665,86 zł, podczas gdy brak jest dowodu na to, że pozwana przyjęła na siebie odpowiedzialność za wskazywane przez powoda towary, w szczególności towary przeterminowane, co do których powód powołuje się na odpowiedzialność pozwanej, zarówno co do ich ilości, jak i co do wartości,

c) art.233 §1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych – ustaleniu, że w przypadku zeszytu ewidencji w każdym przypadku były wystawiane faktury na pracowników, podczas gdy z zeznań pozwanej wynika, że potrafiła ona rozliczyć tego typu wewnętrznych dokumentów, co również potwierdził świadek A. G. i prezes powódki M. W., przy jednoczesnym braku dopuszczenia dowodu ze wskazanego zeszytu ewidencji;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 124 i 125 k.p. poprzez ich błędną interpretację i przyjęcie, że:

a) pracownik co do którego nie wykazano, że objął on w posiadanie i sprawował pieczę nad danym towarem ponosi za ten towar odpowiedzialność materialną, oraz

b) pozwana winna odpowiadać za przeterminowanie się towarów znajdujących się w sklepie powódki.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej za obie instancje udzielonej z urzędu, która nie została opłacona w całości, ani w części.

Odpowiadając na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie apelacyjnej w dn. 8.01.2019 r. strony doszły do porozumienia i zawarły ugodę, na mocy której pozwana D. W. reprezentowana przez radcę prawnego T. G. zobowiązała się zapłacić na rzecz i za zgodą (...) Spółdzielni (...) w O. reprezentowanej przez prezes zarządu Spółdzielni M. W. (2) oraz radcę prawnego J. R. kwotę 800 złotych tytułem odszkodowania w czterech miesięcznych ratach po 200 złotych płatnych ostatniego dnia każdego kolejnego miesiąca

poczynając od 31 stycznia 2019 roku z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Strony zgodnie oświadczyły, że powyższa ugoda zamyka spór jaki powstał między nimi a rozstrzygany w sprawach o sygnaturach akt X P 746/17 oraz VIII Pa 120/18 i wyczerpuje roszczenia dochodzone w tych sprawach.

Wobec powyższego pełnomocnik pozwanej wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji, umorzenie postępowania i przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w żadnej części, oraz o nieobciążanie ewentualnie pozwanej kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy, oceniając materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie uznał zawarcie powyższej ugody, za dopuszczalne. Nie jest ona, bowiem, sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, ani też nie narusza słusznego interesu pracownika (art. 223 § 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c.).

Należy podkreślić, iż ugoda została podpisana przez strony, reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Sąd Okręgowy uznał, że zawarta ugoda nie narusza słusznym interesów pozwanej jako pracownika. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż istota ugody polega na czynieniu sobie przez przeciwników sporu wzajemnych ustępstw. Ponadto pozwana, korzystając z pomocy prawnej ustanowionego dla niej z urzędu profesjonalnego pełnomocnika, wyraziła zgodę na warunki określone treścią ugody, a nadto obie strony oświadczyły, że ugoda wyczerpuje wszelkie roszczenia objęte przedmiotowym sporem. Tym samym Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zawarcie wskazanej ugody było uprawnione.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Natomiast zgodnie z art. 386 § 3 k.p.c. jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 386 § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Zgodnie z art. 104 k.p.c. koszty procesu, w którym zawarto ugode, znosi się wzajemnie, jeżeli strony nie postanowiły inaczej.

Dla pozwanej, w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, ustanowiono pełnomocnika z urzędu, w osobie radcy prawnego T. G., który reprezentował pozwaną także w postępowaniu apelacyjnym i na rozprawie z 8.01.2019 r. złożył stosowny wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

Wobec powyższego, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez radcę prawnego T. G., Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z §15 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 3 w stawce podwyższonej o podatek od towarów i usług na podstawie §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1715).

O zwrocie pozwanej kwoty 15 zł tytułem połowy uiszczonej opłaty sądowej od apelacji orzeczono na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. c) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.). A.P.

Przewodniczący: Sędziowie: